

[Maigaard.]

vise, at der dog er nogen realitet i forsøgene på at holde igen på disse udgifter.

Albertsen (S):

Jeg skal starte med at takke ministeren for udenrigsøkonomi for den redegørelse, han har givet os. Jeg synes, den var nøgtern og realistisk, og den svarer faktisk i alle enkeltheder til den holdning, som jeg kan udtrykke glæde over findes i regeringen, og den svarer ganske til den socialdemokratiske folketingsgruppes vurdering heraf.

Med henblik på den forespørgsel, som kollega Maigaard her er kommet med, så vil jeg godt i sådan lidt galgenhumoristisk humør være lidt drilagtig over for forespørgeren og sige, at en forespørgsel med nøjagtig den samme formulering, men blot stilet til statsministeren og med »EF« skrevet i stedet for »den danske stats udgifter«, kunne jo være kommet fra fremskridtspartiet. Fremskridtspartiet kunne ganske vist ikke – ikke logisk i det mindste – stille spørgsmål om EF, som vi i dag skal drøfte, for også på dette område fører dette parti et dobbeltspil. I Europa-Parlamentet arbejder partiets repræsentant sammen med franske gaullister for øget magt til Parlamentet og stemmer glat væk for større bevillinger til mange forskellige formål.

For SF er det tilsyneladende omvendt. Her i folketinget modsætter de sig alle besparelser, men i EF kæmper de mod enhver udvidelse af EFs budget, uanset om det er til unge arbejdsløse, til jordskælvsramte i Italien eller til fattige irere eller til andre sociale, forskningsmæssige eller regionale opgaver.

Men lad mig citere en vurdering fra en helt anden kant i så henseende. Europa-Parlamentets budgetrapportør, Lord Bruce fra det engelske arbejderparti, sagde her i efteråret i forbindelse med EFs budget, at efter ethvert rationelt synspunkt i nationalstaterne med hensyn til EFs udvikling, så bør bidrag til fællesskabet fra medlemslandene ikke betragtes som en ekstra generalomkostning, en ekstra byrde på deres egne budgetter, men bør genspejle en voksende enighed mellem medlemslandene om gradvis at overdrage sådanne ting til fællesskabet, som kan udføres med større fordel på et fællesskabsniveau og inden for en fællesskabspolitik. De bør derfor ikke, som de undertiden synes at gøre det, betragte deres bidrag til fællesskabet som noget, der på en eller anden måde er en

ekstra fjende, som de må bekæmpe for enhver pris.

Jeg deler dette synspunkt. Det budget, vi her drøfter, altså det samlede EF-budget, er jo egentlig i betragtning af 18 års eksistens særdeles beskedent. Det er vel mindre end 80 pct. af det danske statsbudget, og vi taler om et fællesskab, der omfatter 250 mill. mennesker, altså 50 gange så mange, som der bor i Danmark. Hvis vi skal omsætte det i danske bidrag, så er ydelserne ca. 1½ pct. af det danske budget, hvorimod indtægterne for Danmark er ca. 3 pct., altså dobbelt så meget.

Der er ikke, når det drejer sig om EFs administration og EFs opbygning, tale om, at et enormt bureaukrati er blevet etableret efter Parkinsons lov. Der præsteres et meget dygtigt arbejde af medarbejderstaben på et højt kvalificeret grundlag. Jeg synes, at den danske regering faktisk, hvilket også fremgik af ministerens redegørelse, igennem Rådet har gjort sin indflydelse gældende på ethvert tidspunkt for at undgå enhver form for resourcespild og bureaukrati.

Jeg havde gerne set, at der på adskillige områder, hvor EF har taget nogle opgaver op, havde kunnet være mulighed for og politisk tilslutning til flere bevillinger til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløshed, til bekæmpelse af strukturarbejdsløshed, til handicappede og andre svage grupper.

Der ligger i hr. Maigaards forespørgsel sådan en slags antydning af, at Danmarks repræsentation i Ministerrådet ikke i tilstrækkelig grad har været agtpågivende over for budgetforhøjelserne, hvilket også fremgik af hr. Maigaards tale her i dag. Jeg synes, det er uretfærdigt og urimeligt, når man har haft lejlighed til at følge – og det har hr. Maigaard i høj grad kunnet gøre igennem sit flittige medlemskab af markedsudvalget – hvorledes der gang på gang fra dansk side er gjort indsigelser. Man har gjort sin indflydelse gældende for at beskære og afvise bevillinger og for, at det blev så realistisk og så økonomisk forstandigt som overhovedet muligt. Jeg synes tværtimod, at hr. Maigaard burde rose regeringen for den holdning, den faktisk har udvist.

Hvis vi kigger på de kontante virkninger for det danske samfund i forhold til EF, så kan vi sige, at den store indtægt klart kommer igennem landbrugsfonden. På andre felter, regionalfonden og socialfonden, er der nok tale om bidrag